

Še dober četrť ure in domá smo, jaz, konj in pès, in mojega očeta pasja čeda nas primerno sprejme; posebno moj nov tovariš zbudi med staro pasjo gardo občno pozornost, vse ga pride vohat, in kakor se mi zdi, je prijateljska zveza med starimi in novim tujcem kmalu sklenjena, kajti vsi se mirno razkropé krog poslopja in po njem.

Oče so prišli ravno iz skednji, kjer se je mlatilo, in ko jim vse sporočim, kar sem imel, me vprašajo:

„Kje pa si dobil onega pèsá, ki je prišel s teboj? Si ga mar kupil? Je li lovsk pes?“

„Vsega tega ne vem, pač pa vam bom povedal, kako sem ga dobil in kako se je že odlikoval. Le z menoj stopite v sobo!“

Na to jim pripovedujem, kako sem prišel do pèsá in kak okus je pokazal pri družini, katero sem šel po očetovem naročilu obiskat. Oče se smejejo na moč in pravijo slednjič:

„Veš, zakaj sem te bil tje poslal? Jeli, da ne veš? No, sem si mislil. No vidiš, oni gospod ima troje hčerk in je moj prijatelj. Meni jih je hvalil, kar se je le dalo, in tako sem si mislil: No, kedar Tone domu pride, naj si jih gré pa malo ogledat, če mu bo katera všeč. — Zdaj že razumiš?“

„Da, oče, razumim, toda po pravici in odkritosrčno rečeno, oče, izmed teh Cimfrlin mi ni nobena prav nič všeč.“

„Verjamem, verjamem,“ se smejejo oče, „dekle, ki vsega tega potrebuje, kar je pes snedel in sabo nesel, pač ne bo dobra gospodinja za kmetiško posestvo. Vidiš, nekaj ti je pes že koristil, ker je spravil se za ženske skrivnosti. Le obdrži ga, saj se tudi meni, kar sem ga videl, precej brihten zdi. Pa še nekaj. Trgovec iz mesta praša po hrastih. Piši mu, da jih za to ceno ne dobi več, in odgovori drugemu, ki praša po diljah, da zdaj še niso suhe. Vse to lahko zvečer opraviš, predno greš spat.“

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* Avstrijske javne knjižnice imajo 4 milijone in 748.961 knjig in zvezkov. Natolcevalo se je namreč iz Italije, da Avstrijske biblioteke imajo samo 2 milijona in 408.000 knjig in zvezkov, tedaj med vsemi kulturnimi državami primerno najmanj. Zato je ces. statistični urad natanko preiskaval stan javnih knjižnic in zvedel, da imajo skupaj gori navedeno število. Med knjižnicami, ki so se od leta 1860 zdatno pomnožile, spominja statistični urad Ljubljansko, Celovško in Goriško.

Naši dopisi.

Iz Trsta 20. marca. — Iz Tržaških časnikov ste drage „Novice“ gotovo že zvedile, kako velikansko fijaško so preteklo nedeljo pri nas liberalci doživeli s svojim korsom in maskerado. Kaj neki bo sedaj rekel oni Vatilapesca, katerega ste zadnjič omenile? Priplazilo se je celih 12 do 14 kočij, ki so se pa kmalu v stranske ulice pozgubile, kajti „gospôde“, ki je v njih sedela, je sram bilo, da da se je dala na vrat na nos vjeti na limanice. To je bil ves šemasti kors, kateri je bil najbrže le zato aranžiran, da se katoličanski čut Tržaških prebivalcev zasramuje. Če bi bilo aranžerje korsa usmiljenje gnale do onih, ki o pustu niso mogli svojih sladkarij in druge robe prodati, naj bi bili denar zložili in ga onim merkantom podarili. Tržačani so tedaj pokazali, da se niso še navzeli one krive vere, kot oni „mameluk“, ki je Vam ono nesramno

pismo pisal. Gotovo bode letošnjim aranžerjem pa tudi volja prešla, drugikrat o postnem času snovati korse in maskerade. Res je, da je v Trstu tudi bilo nekaj javnih plesov v tem času, al izvzemši onega 18. t. m., katerega so vojaki napravili o priliki, ko so se jim vojskine svetinje delile, so bili vsi zeló prazni. Iz tega lahko slovenski „mameluk“ spozná, da Tržačani vendar niso tako brezverni, kakor bi jih on rad imel. — Kar se pa Vaše opazke tiče, o kateri se „Narod“ *) huduje, je ona popolnoma resnična, kajti kdor se je udal kurentu tako, kakor oni pisún, da očitno maskarado o postu za „omiko“ in „napredek“ povzdiguje, ta prodaja nesramnost tudi očitno.

En Slovenec v Trstu prebivajoč, ki je pa katoličan.

Trst 22. marca. **) — „Narodov“ korespondent se vže zopet oglašá in pravi: „hic est niger, hunc tu Rojane caveto!“ Presneti latinec! da bi jaz ne bil hlač po šolah (se ve) latinskih trgal, še razumeti bi ga ne mogel in ne bi mi bilo mogoče odgovoriti. Resnica v oči kolje, kaj ne, gospodine? Vi priznate sami, da se v Rojanski čitalnici laško kroži (nečem reči govori), da čitalnica hira in umira; pa pravite, da ni lepo tacihi reči svetu naznanjati. „Narodovec“! ali pa ne veste, da s plaščem molka zakrivati napake, ne bode oživelo mrtveca; pomagati se jej more le, ako se odpravijo bradovice modernega liberalizma, nerodni, pa ne narodni izrastke, katerih iznova naštevati nočem, ker so bile v „Novicah“ že večkrat imenovane, ne iz hudega namena, ampak iz ljubezni do čitalnice, ki je izprva tako lepo spolnovala svoj namen. Prosim vas, odgovorite mi, gospodine: kdo in kaj je poštene kmete in duhovne iz Rojanske čitalnice pregnalo? v čem napreduje čitalnica? Ali ni lahko sram predsedništva, da se v društvu mnogovrstne surovosti godijo? Čitalnica Rojanska, gledé na takega zagovornika, kakor ga ima nad „Narodovim“ korespondentom, pač lahko reče: Bože, obvari me tacihi prijateljev, neprijateljev se bom sama obvarovala!

Iz Kranja 22. marca. — Naznanile so že zadnje „Novice“ žalostno vèst, da prečastitega našega dekana gosp. Janeza Reš-a ni več. Nenadoma je 17. dne t. m. sklenil blago svoje življenje. Ob dveh popoldne se je še zdrav in vesel s svojimi pomenkoval, kake pol ure pozneje pa so našli ga že mrtvega. — Zopet zgubila je tužna domovina vrlega sina. Bil je ranjki odločen narodnjak, nepremakljivo stal je v vseh volitvenih bojih na narodni strani in blagodušno je podpiral vsako narodno podvzetje. Kako ljubljén in spoštovan je povsod bil, pričal je velikansk pogreb, kakoršnega Kranj le redkokrat vidi. Vse premoženje svoje, izvzemši nekaterih legatov, volil je revežem v Kranji, Idriji in Polhovem gradci, kjer je bival svoje dni kot dušni pastir. Izmed legatov naj omenimo čitalnico Kranjsko, katere podpredsednik je prejšnji čas bil; njej je daroval 200 gold., in iz oporoke njegove pa to, da je željo izrekel, da naj ne bo navadnega nadgrobne govora. — Preblagemu dušnemu pastirju, vrlemu rodoljubu, milemu dobrotniku bodi zemljica lahka!

Iz Ljubljane. (Iz seje deželnega odbora 23. marca.) V podporo posestnikom na Dolenjskem, ki so bili po strašni toči in nevihti 19. julija l. 1873 najhuje zadeti, je deželni odbor dovolil 6000 gold. iz deželnega zaklada, in sicer na podlagi natančnih pozvedeb za

*) „Narod“ se je že na vse strani tako v blato zagazil, da zagovarja in brani celó to, kar se gnjusi vsacemu, kateremu spodobnost še kaj veljá. Kako da ne bi branil svojega „Vatilapesca“, ki je celó z „maskarado o pustu“ zagovarjal napredno postopanje dr. Razlaga!

**) Da!

Vred.

Vred.